

ἡ μετέγχυσις ἢ μετὰγγις τοῦ αἵματος ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλου φλέβας, ἢ μετὰδοσις μέρους τῆς ζωῆς τοῦ ἑνὸς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου. Εἰς τὰς τελευταίας ἐφημερίδας τῶν γαλλικῶν νοσοκομείων ἀπαντῶμεν ὅτι γυνή, σφοδρὰν αἱμορραγίαν παθοῦσα πρὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ μετ' αὐτὸν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου, ἐκινδύνευε νὰ ἐκπνεύσῃ. Τὸ σῶμά της εἶχε ψυχρανθῇ, ἡ κυκλοφορία τοῦ ὀλίγου μείναντος αἵματος ἐφαίνετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐτοιμὴ νὰ παύσῃ· ὁ σφίγμὸς ἦν ταχὺς, ἀλλ' ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ διεκόπτετο, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔμενε μόνον λεπτή τις ὑποτρέμουσα καὶ κυμαίνουσα κίνησις. Τότε ὁ ἰατρός Κ. Νελάτων, βλέπων τὸν θάνατον ἐπικείμενον, ἀπεφάνισε νὰ δοκιμάσῃ τὸν ἑκτακτον τοῦ θεραπευτικὸν τρόπον, εἰς ὃν φιλανθρωπῶς προσέφερε τὸ αἷμά του εἰς τῶν νοσοκόμων, ὁ Κ. Δουφούρ. Ὁ ἰατρός λοιπὸν ἠνέωξεν εὐρέως μίαν τῶν φλεβῶν τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, καὶ τὸ γενναίως ἐκρέον αἷμα ἐδέξατο εἰς λεκάνην διατηροῦσαν θερμότητα 35⁰ τοῦ ἑκατομμυρίου θερμομέτρου, ἀπ' αὐτῆς δὲ τὸ ἔχυσε τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰς κλυστήριον ἔχον τὴν ἰδίαν θερμοκρασίαν.

Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἐγίνοντο, ὁ ἰατρός διὰ τομῆς 2 ὑφεκατομμέτρων εὐρείας εἰς τὸ δέρμα, ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλικὴν μέσσην φλέβα τῆς ἀσθενοῦς, ἣτις ἔκειτο ἐστερημένη αἰσθητικῶς, καὶ τὴν διήγειρε διὰ κλωστής. Ἐπειτα ἐνέτεμε διὰ ψαλλίδος εἰς τὴν ἄνω τῆς φλεβὸς περιέρεειαν γωνιαίαν ἐντομήν, καὶ εἰσαγαγὼν εἰς αὐτὴν τὸν ἄκρον κωνικὸν σωλῆνα τοῦ κλυστηρίου, ἀφοῦ πρῶτον ἐξέχυσεν ὅλον τὸ ἀφρώδες μέρος τοῦ αἵματος, εἰτέχυσεν βραδέως τὸ περιεχόμενον τοῦ κλυστηρίου, ἦτοι 166 δράμια περίπου καὶ μετὰ 5 λεπτὰ ἄλλα 125, καὶ ἐπέδεσε τὴν μικρὰν πληγὴν τοῦ βραχίονος. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐγχειρήσεως ἡ ἀσθενὴς οὐδὲν ἔδωκε σημεῖον αἰσθητικῶς, καὶ οἱ σφίγμοί της ἔμενον ἀμετάβλητοι. Ἀλλὰ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ σφίγμὸς ἐφάνη ὀλίγον ἀναπτυχθεὶς, καὶ βραδύτερος ὀλίγον γενόμενος. Συγχρόνως δ' ἐκινήθη ἡ ἀσθενὴς, καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐξέφρασεν ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἀναπνοὴν τῆς ἐλευθερωτέραν. Μετὰ ἑπτὰ δὲ ἡμέρας ἡ ἀσθενὴς ἐξῆλκεν, καὶ ὅλα τὰ συμπτώματα ἡλεγχον βελτίωσιν. Εἰς τὴν βρεταννικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν 1825 ἀπαντῶμεν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ Ἀγγλος ἰατρός Δουβλεδάϊ, ἀναγνοὺς περὶ ὁμοίας ἐγχειρήσεως ἐπιτυχῶς γενομένης ὑπὸ τοῦ συμπατριώτου του Βλονδέλλου, ἐνήργησεν αὐτὴν ὁμοίως ἐπὶ γυναικὸς ἀρτιτόκου καὶ αἱμορραγούσης, ἐγχύσας εἰς τὰς φλέβας αὐτῆς δεκαεὶ οὐγγίας ἀπὸ τοῦ ἀνδρός της τὸ αἷμα, μέχρις ὅτου ἡ γυνὴ ἤρχισεν αἰσθανομένη ὀλίγον κεφαλοπόνους καὶ ἀνέκραξε, «διὰ τὸν Θεόν, ἰατρεύθην! αἰσθάνομαι ταύρου δύναμιν! καὶ ἐγερθεῖσα ἐπεριπάτησε.

ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ Εἰς ΚΙΝΑΝ. Εἰς Κίναν ἐμποροίτις, Ἰάν-Αί καλούμενος φονεύσας τὴν γυναῖκά του, κατεδικάσθη εἰς θανατικὴν ποινὴν δι' αὐπνίας. Κατακλεισθεὶς ἐπομένως εἰς φυλακὴν, παρεδόθη εἰς φρούρησιν τριῶν δεσμοφυλάκων, οἵτινες ἀντηλλάστοντο

ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, καὶ δὲν τῷ ἐπέτρεπον στιγμῆς ἀνάπαυσιν οὔτε τὴν ἡμέραν, οὔτε τὴν νύκτα. Ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἡμέρας τὸσον δεινῶς ἐπάσχευεν, ὥστε παρεκάλει νὰ τὸν φονεύσωσιν ἀποπνίγοντές τον· ἀλλ' ἔζησεν ἀκόμη πολλὰς ἡμέρας, καὶ μόλις τὴν εἰκοστὴν ἐπελθὼν ὁ θάνατος, τὸν ἀπῆλλαξε τῶν τρομερῶν του βασάνων.

ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΝΩΜΑΛΙΑ. Ἄν πέρουσι ἴδομεν τὰς πεδιάδας μας χιονεσκεπεῖς, τοὺς ῥύακας ἡμῶν δεσμευμένους ὑπὸ παγετοῦ, τὰ πτηνὰ πίπτοντα νεκρὰ ἀπὸ τὰς φωλεάς των ὑπὸ τοῦ ψύχους, καὶ τοὺς λεμονῶνας καὶ πορτοκαλεῶνάς μας, τὸ ὠραιότατον φυσικὸν ἐγκαλλώπισμα τῆς Ἑλλάδος, προῤῥίζους καταστραφέντας, ἂν ἴδομεν τὸν βρεταννικὸν χειμῶνα ἐν πλήρει πανοπλίᾳ ἐπισκεπτόμενον τὴν Ἑλλάδα, δυνάμεθα ἴσως νὰ εἰπώμεν ὅτι αὐτὸς ἀπέδιδεν ἢ ἡ Ἀγγλία ἐδέχθη ἐν 1825 ἐπίσκεψιν τοῦ Ἑλληνικοῦ θέρους. Τῷ ὄντι, περίεργα ἦσαν τὰ παρουσιασθέντα κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος ἐν Ἀγγλίᾳ φαινόμενα. Ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας, ἀνυπόφορος εἰς τὸ κλίμα ἐκεῖνο, ἦτον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουλίου 22⁰ Ῥεωόμενου εἰς τὴν σκιάν, 26⁰ εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἐτι μεγαλητέρα εἰς τὰς πόλεις. Ὁ ἀήρ ἐφαίνετο ὡς φυσώμενος ἀπὸ κάμινον. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας αἱ πεδιάδες ἐσχιζόντο εἰς βαθεῖας χασμάδας, τὸ ἑσπέρας τὰ ἐπιπλά ἠκούοντο ἰσχυρῶς παταγοῦντα καὶ ῥηγνύμενα. Οἱ ἄνθρωποι ἀνέπνεον δυσκόλως ἀσθμαίνοντες, τὰ πτηνὰ κατέφευγον ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πυλώνων, οἱ ἵπποι, ἀπειρηκότες, κατέπιπτον ἐπὶ τῶν ὁδῶν, καὶ αἱ δημόσιαι ἀμαξαὶ μόνον διὰ νυκτός ἐκυκλοφόρουν. Ὁ κορυθαλὸς ἐτίχα εἰς τοὺς θάμνους, καὶ οἱ θάμνοι καὶ αὐτὰ τὰ δένδρα εἶχον γυμνωθῇ τῶν φύλλων των. Τῶν γεωμήλων ἐξηράνθη τὸ φυτόν, ἡ ῥίζα δὲν ἀνεπτύχθη, καὶ ἡ τιμὴ ἐπεπλασιάσθη. Αἱ πεδιάδες ὅλαι ἐφαίνοντο μεμαραμέναι. Ἡ συκομορτὴ γενομένη συνήθως κατὰ Σεπτέμβριον, εἶχε τελειώσῃ πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Αὐγούστου. Αἱ θαμναὶς, μὴ εὐρίσκουσαι χλόην, δὲν ἔφερον γάλα, καὶ ὅταν ἔφερον δὲν ἐπήγνυτο εἰς δοῦτυρον περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου, ἀλλ' ἔμενε ῥευστὸν καὶ ἐλαιῶδες. Τῶν ἐξωτικῶν φυτῶν ὠρίμαζαν οἱ σπόροι, ὅπερ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε γίνεαι. Ἀλλ' αἱ ἀνεμῶναι, εἰθισμέναι εἰς τὸ ὁροσερὸν καὶ ὑγρὸν κλίμα, δὲν ἠμπούρεσαν ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν θερμότητα ἐκείνην τῶν τροπικῶν, ἀλλ' ὠχρίασαν, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔαρ δὲν ἦνθησαν πλέον. Προσέτι αἱ πλεῖσται τῶν χρυσαλλίδων ἀπώλεσαν τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων των, καὶ ἐξέπνεον εἰς τὰς πεδιάδας, ὅταν κατάρθουν νὰ διαφεύγωσι τὴν δίωξιν τῶν λιμωττόντων πτηνῶν. Μόλις κατὰ τὸν Ἰούνιον καὶ τὸν Ἰούλιον ἐπεσον σπάνιαί τινες βανίδες βροχῆς, καὶ ὅταν τὸ φθινόπωρον ἢ βροχὴ ἤρχισεν ἄφθονος, διὰ μιᾶς τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ἀνέθalon μετὰ μεγίστης ὁρμῆς καὶ δυνάμεως ὡς παρ' ἡμῖν τὰ καλῆς γῆς καὶ πρὸ πάντων τῆς καταλήλου ἐργασίας τυγχάνοντα. Συγχρόνως ὁμοίως ἡ μετὰβασις ἐκ τοῦ ξηροῦ θέρους εἰς τὸ ὑγρὸν μετόπωρον ἐπέφερε τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ὃ καὶ παρ' ἡμῖν ὁ ἑκτα-